

Arrest

nr. 160 862 van 27 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 september 2015.

Gelet op de beschikking van 19 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BROCORENS, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Onderzoek van het beroep

1.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoekster in haar verzoekschrift de schending op van artikel 9bis, alsook artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) waarbij zij tevens de materiële en formele motiveringsverplichting vermeldt. Verder

voert verzoekster een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* en het vertrouwensbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

1.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 25 augustus 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

1.3. Verzoekster richt op 1 september 2015 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 10 december 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij wenst te volharden in haar beroep en stelt onmogelijk te kunnen begrijpen waarom een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard en in de thans bestreden beslissing de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, terwijl haar persoonlijke situatie geenszins is gewijzigd. Aldus is de bestreden beslissing onduidelijk gemotiveerd. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

1.5. Door ter terechtzitting louter te volharden in haar beroep en te stellen dat zij niet begrijpt waarom haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet thans onontvankelijk werd verklaard en een vorige aanvraag ontvankelijk doch ongegrond terwijl haar persoonlijke situatie dezelfde is gebleven en de bestreden beslissing daardoor onduidelijk is gemotiveerd, slaagt verzoekster er niet in de gronden van de beschikking van 25 augustus 2015 te weerleggen. Immer werd in het kader van de geschonden geachte formele motiveringsplicht in de beschikking het volgende gesteld: *“Er kan verder niet worden ingezien waarom verweerder uitdrukkelijk zou dienen te motiveren waarom haar voorgaande verblijfsaanvraag wel ontvankelijk werd verklaard en huidige verblijfsaanvraag niet. Zo merkt de Raad op dat elke aanvraag op individuele en afzonderlijke wijze dient te worden beoordeeld en gemotiveerd. Hierbij herhaalt de Raad dat verweerder op elk van de door verzoekster aangehaalde argumenten heeft geantwoord, wat volstaat opdat kan worden gesteld dat is voldaan aan de formele motiveringsplicht.”*

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA